

[Madsen-Mygdal.]

essere baade den højtærede Handelsminister og det ærede Medlem Hr. Christmas Møller, og vistnok ogsaa andre ærede Medlemmer: hvem der egentlig har Ansvar for, hvad der er sket, sige, at jeg aldeles ikke vil fralægge mig Ansvar. Jeg sagde det udtrykkelig i Gaar, at jeg paatager mig mit Ansvar, jeg ønsker ikke at løbe fra mit Ansvar, mit Medansvar i, hvad der er sket, men jeg føler mig nu heller ikke forpligtet til at paatage mig Eneansvaret for, hvad der er sket, og navnlig ikke naar der nu er et og andet, som forekommer de Herrer ubehageligt — og noget ubehageligt er der jo ved det, det er vi alle sammen enige om —, at man saa siger: Det er hans Skyld, det var ham, der fandt paa det. Ikke fordi det generer mig saa forfærdelig meget, jeg er vant til en hel Del af den Slags. Jeg har lagt Mærke til ved at gennemlæse Referater af Vælgermøder ude i Landet, at det er ikke ualmindeligt, var det navnlig ikke tidligere, at naar man diskuterede det forfærdelige Kronefald, der fandt Sted i 1924, saa sagde man: Det er Madsen-Mygdals Skyld. Og Beviset havde man jo lige for Haanden, for jeg har skrevet en Gang, at den lave Krone var Landets Ven. Det har jeg nu ganske vist ikke skrevet, det er falsk Citat, men det gør jo ikke noget, naar man i øvrigt er inde paa, at Hensigten helliger Midlet. (*Vilhelm Rasmussen*: Ordene var: Den kommer til os som en kær Ven)... Hvis det ærede Medlem vil vide, hvad jeg skrev — det staar for øvrigt i „Berlingske Tidende“, saa vi behøver ikke at spille megen Tid paa at diskutere det —, saa lød Ordene saaledes: Den lave Krone kommer som en Ven til dem, der har overfyldte Lagre.... (*Vilhelm Rasmussen*: Ja)..... Ja, men det var ikke Landet. Det er noget ganske andet. Og jeg skrev videre: Den viser et venligt opmuntrende Ansigt til dem, der eksporterer, men den viser et strengt Ansigt til dem, der vil importere. Jeg tror ikke, de Ord var saa forfærdelig forkerte, de passer vel endogsaa den Dag i Dag. Men altsaa, da jeg havde skrevet dette — det er jo sjældent, et skrevet Ord har en saadan Virkning —, faldt Kronen, og det var min Skyld! Men det mærkelige var, at et Aar efter, i 1925, steg Kronen, og jeg har lagt Mærke til, at det var ogsaa min Skyld! Nu er det naturligvis kun smigrende for mig, at jeg har haft en saa overordentlig stor Indflydelse, men det forbavser mig, at det, der skete i 1925, ogsaa var min Skyld; da var jeg ikke Medlem af Ministeriet og ikke Medlem af Rigsdagen,

og jeg ved ikke, ved hvilke Midler jeg skulde have været i Stand til at fremkalde denne mægtige Krone-Stigning i 1925. Nu skønner jeg jo nok, at Valutacentralen, som sagt, kan være ubehagelig for forskellige af os, der er ogsaa meget, der ikke er tiltalende — og følgelig er det min Skyld! Jeg er ogsaa forberedt paa, at hvad der nu sker med Kronen, enten den falder, eller den stiger — og begge Dele kan jo maaske være ubehageligt —, saa bliver det min Skyld. Det maa jeg altsaa tage paa mig, og paa en vis Maade er det jo smigrende for mig, at jeg har en saa overordentlig stor Betydning paa dette Punkt. Naar man nu kender og har hørt alt det, der er sagt i denne Henseende, maa jeg ogsaa finde mig i, at man lægger det paa mig, men jeg vil dog sige til den højtærede Handelsminister, som nu talte om Regeringens Ansvar i meget højtidelige Vendinger, at naar en Handelsminister med Regeringens Samtykke fremsætter et Lovforslag, og Regeringspartierne enstemmigt slutter sig til dette Lovforslag, saa kan man ikke sige til en Mand, som man ellers ikke plejer at tage meget Hensyn til, at det er hans Skyld, at det egentlig er ham, som har gennemført det hele — jeg tror egentlig heller ikke, det kan være den højtærede Handelsministers Mening.

Og til det ærede Medlem Hr. Christmas Møller, der jo lagde saa stor Vægt paa hele dette Spørgsmaal, hvad jeg, som sagt, ikke gør, vil jeg sige, at hvis det var saa forkert, det, der skete, burde det ærede Medlem ikke have stemt for det. Jeg synes ikke, det klæder hverken den højtærede Handelsminister eller det ærede Medlem Hr. Christmas Møller, der begge har Lod og Del i Foretagendet, at de er saa ivrige for at lægge Skylden over paa mig — men hvis det har nogen Betydning for dem, skal jeg saamænd ikke opholde mig derved.

Den højtærede Handelsminister — og jeg tror ogsaa det ærede Medlem Hr. Christmas Møller — fastslog, at mit Maal jo først og fremmest var at følge Sterling. Ja, jeg vedkender mig, at det har været mit Maal for Valutapolitikken, og jeg vilde ogsaa ønske, det kunde blive det fremtidige Maal, og jeg tør maaske sige, at mit Parti er det eneste, som i rette Tid har rejst Kravet om en Politik, der kunde muliggøre, at vi kan følge Sterling. Men mit Maal paa dette Omraade — som ogsaa paa andre Omraader — er først og fremmest Ærlighed: at vi fører en Politik paa Ærlighedens Grund her i Landet, som man gør det i andre Lande. Hvis man havde fulgt den Politik, som vi fra Ven-